

IRANJSKÁ
KNIHOVNA

TROM SNŮ

Jan Kozák

Cornelius stál před zrcadlem a hleděl na sebe. *Moje tvář je příliš vážná, rozhodnotil. Měl bych zapracovat na úsměvu. Co mi to jen Bleys chtěl? Měl bych jít zkontrolovat Stín... Mám hrozně hloupý úsměv. Je to spíš škleb. Říkal mi o stínových bouřích. Počkat, kde mám tu mapu Stínu...*

Cornelius zašátral po kapsách. Vytáhl pomačkané plátno a rozložil ho na zrcadle. *Takže bouře jsou prý okolo Modré jeskyně. No to vím také. Bylo v tom něco víc. Co jen mohl myslet? Určitě nic zlého, Cornelius si promnul obočí a mapa na zrcadle se shrnula. Skryl ji do jedné z tajných kapes.*

Pohlédl zas do zrcadla. *Chtělo by to takové ty úsměvné vrásky okolo očí. Prošedivělé vousy. Určitě? Jenom abych ženám nepřipadal příliš starý. Ne, ne, bez šedin se ještě obejdu...! vnitřní monolog se náhle zastavil.*

Odráz v zrcadle se změnil. Bronzové vlasy zčernaly, obočí se zvýraznilo, tvář se rozšířila a ztvrdla.

Corwine? proběhlo Corneliovi v myšlenkách.

„Corwine!“ zvolal pak nahlas. Obraz Ambeřana se nehýbal.

Corneliova ruka automaticky sjela k ... balíčku trumfů.

Hledě stále do zrcadla poslepu nahmátl Corwinův trumf. *Musím se naučit rozeznávat trumfy po hmatu, až mi jednou někdo přehází pořadí, budu v nesnázích.*

Corwinův trumf byl neobyčejně chladný.

Už je načase zkusit své teorie v praxi, řekl si Cornelius a zaměřil se na Corwinův obraz v zrcadle trumfovým pohledem. Pevně svíral trumfovou kartu a vytvářel jakousi nástrojovou konstelaci. Najednou se mu začal ale Corwinův obraz rozplývat zas na jeho vlastní. Cornelius zaklel. *Mecastor medepol, di manes, Juppiter!*

V zrcadle se na sebe mračil zas jen on sám.

Zasunul kartu do balíčku a pokračoval v soustředění na obraz. *Můžu navázat trumfové spojení sám se sebou?* nápad byl tak bláznivý, že se Ambeřanovi zatočila hlava.

Chvilí to zkoušel, ale bezúspěšně. *Tohle zrcadlo asi není úplně ten nejlepší objekt pro navazování trumfových spojení bez trumfů,* povzdechl si. *Jednou to ale dokážu. Způsob už znám, teď jen posilovat duševní svaly.*

Otočil se a vyšel ze svého pokoje na chodbu. Ponořen v myšlenkách prošel hlavním traktem Amberského Hradu a opustil ho hlavní branou. Nasedl na koně a vyrazil k Ardenu.

Jestli byl před deseti minutami blízko, tak teď ještě stále bude v dosahu.

Pobídl koně a příkrčil se v sedle.

Za den se zvládl vzdálit od Amberu až téměř k oblasti stínových bouří. Byl ale tak unaven, že nemohl pokračovat v cestě. Ještě chvíli putoval Stínem a vzdaloval se od místa, kde skončil svou pekelnou jízdu. Pak uleh ke spánku.

Ve snu stál zas na Amberu a sledoval někoho chodbami paláce. Ten někdo byl oblečen v zeleném a měl zrzavé vlasy. Cornelius ho tiše sledoval zpoza rohu, když tu mu dopadla těžká ruka na rameno.

Otočil se a pohlédl do tváře Corwinovi. *Které pokoje bys vykradl, kdybys měl tu možnost?* zeptal se Cornelia.

Jako první asi Brandův nebo Fionin, odpověděl rychle dotázaný.

Corwin se rozesmál a zmizel.

Cornelius se rychle vrátil do své komnaty a spatřil ho zas ve svém zrcadle.

Neobtěžoval se s posilováním pomocí trumfů a zaměřil se ostře na Corwinův odraz. Po chvíli se okolní svět rozostřil, cesta ke Corwinovi se změnila v tunel a zrcadlo v průchozí bránu.

No konečně! zvolal Cornelius a prošel dočasným trumfovým spojením.

Ocitl se na zvláštním místě. Útesy bílých skal se pnuly k nebi a jiskřily v denním světle. Na jednom z bělostných vrcholků seděl jako smola černý havran. Popocházel sem a tam a čechral si pírká, jako kdyby právě přistál.

Cornelius kráčel mezi skalami. Z okolí sálal podivný chlad a skály nebyly nijak vysoké. Spíš jen takové příkré balvany vztyčené do výše a přimrzlé. Přimrzlé ... Najednou mu to došlo. To nebyly skály, to byl led.

Ucítil, jak mu nohy podkluzují po tenkém vodním filmu. Kdesi v hlubině ledové kry zapraštělo. Začala se rychle rozpouštět. Cornelia se chopila panika. Škrábal se na nejbližší vrcholek, ale vždycky jen sklouzl. Celá kra, na které stál, se neúprosně rychle rozplývala a roztékala. Nakonec se mu podařilo vylézt na jeden širší pahorek. Rozhlížel se po bezútěšném okolí. Havran se zvedl ze své skály a přelétl ke Corneliovi.

Nakonec seděli sami dva na posledním kusu ledu, který ale také průhledněl a zasouval se do temné vodní hlubiny. U jeho úpatí jakoby voda vřela.

Čím je to, zeptal se havran, *že se led vynoří z vody? Vždyť voda sama se tím vynoří z vody. Je to možné?*

Led je uspořádaná voda, odpověděl Cornelius, *její těkavost se zmenší a ona získá schopnost vytvářet krystaly.*

Čím to ale je, ptal se dál zvědavě havran, *že se zmenší její těkavost.*

Teplota je vlastně rychlost kmitání částic, uvažoval nahlas Cornelius, *když se kmitání zastaví, dosáhl jsi absolutní nuly, led se ale tomuto stavu jen blíží. Kmitání je velmi pomalé.*

Představ si, řekl havran, *že voda neznamená voda a led neznamená led.*

Už na to myslím, přitakal Cornelius, *je zvláštní, že je voda i led ta samá látka, to mně nikdy nenapadlo - znamená to, že je tu jakási společná hmota, se kterou pracují oba extrémy - když už mluvíme alegoricky, tak řekněme - Žár a Chlad. Žár představuje tuto látku jako měnlivou beztvarou tekutinu, Chlad ji ukazuje coby pevnou materii.*

Vidím, zaradoval se havran, *že jsme se dobrali k jádru věci.*

Sleduj moji myšlenku, pověděl nato Cornelius, *zdá se mi, že je tady pevnina, která se vynořila z vod.*

Co je ale tahle pevnina, zeptal se havran, *z čeho se sestává, z bahna?*

Ne, odpověděl Cornelius, *na bahno není místo, na počátku byly přece jen a pouze vody. Nekonečný oceán. Pevnina tedy vznikla z něho. Je to ledová kra. Vznikla z vody, protože se v určitém místě umenšil těkavý pohyb kapalně mas a ta se vlivem zchladnutí uspořádala v řád - v pevninu ledu, která se pak vynořila z vod. Není v ní prostor zcela stlačený, jako ve vodě a proto se z ní dokázala vynořit.*

Dokázala pochopit krásu prázdna, pravil nato havran, *zatímco vody prázdno nechápou a proto ho ze sebe vytlačují.*

Ano, přikývl Cornelius, ale pevnina se nevynořila z vody celá. Vynořila se z ní jen jedna sedmina, zbytek zůstává v hlubině.

Vznikl Ostrov mezi Nebem a Vodou, zazpíval havran.

V tu chvíli byl ale jejich rozhovor násilně ukončen, ledová skála se sesula pod hladinu.

Vzniklý vír vtáhl Cornelia pod hladinu. Poslední, co uviděl, byl havran poletující nad hladinou.

Pak se lapaje po dechu probudil.

Zjistil, že leží v kamenné cele se zamřížovaným vchodem.

Jeho ruka bleskově nahnátla balíček trumfů.

Vytasil trumf Amberu.

Byl chladný. Takže žádný blok.

Při Herklovi, zaklel v duchu úlevně, nesnáším, když se probudím jinde, než kde jsem usnul. Rozhlédl se pořádně po místnosti. V jednom rohu stála lidská postava. Oči se jí leskly, jak ho pozorovala. Pomalu vystoupila ze stínů. Byla to neobyčejně krásná žena. Jen její kůže měla stříbrnou barvu. Její ztepilá postava byla zahalena ve splývavém šatu modré barvy, který byl v útlém pase stažený kovovým článkovaným opaskem.

Zatraceně. Doufám jenom, že to není další sen, prolétlo Ambeřanovi hlavou a usmál se na krásku.

„Kurat šitnil na-ághuna?“ zeptala se jasným kontraaltem.

„Qwid est twum nomen, formosissima mulier? Mihi est Corneli,“ řekl nato plyně svým rodným jazykem.

Chvíli na něj tázavě hleděla.

„Tak co takhle *thari*?“ řekla nakonec.

„Zdá se, že na tom se shodneme,“ přikývl Cornelius, „můžeš mi prosím říct, kde to jsme?“

„Ve sklepeních tyrana Ráhuly,“ řekla po chvilce rozmýšlení, „já jsem vězeň a ty ...?“

„Dostal jsem se sem ve spánku, nechápu úplně jak...“

„Ty jsi z Amberu, že ano?“

„Už to tak vypadá,“ přitakal Cornelius, „můžeš mi říct, jak ses sem dostala ty? A co se u vás vlastně děje?“

„Já jsem z rodu Džinů, kteří odedávna obývali Ivoritovou skálu. Můj otec a pak můj bratr byli králové, dokud nepřišel Ráhula a neovládl dost Džinů, aby udělal převrat. Mnoho nasliboval malým Džinům a Džinjám a nakonec pochopitelně nesplnil nic.“

„Co je to zač ta Ivoritová skála?“

„Srdce naší říše. Kumuluje v sobě spousty magických sil, kterými se my Džini živíme. Jenom někteří z nás nosí lidskou podobu jako já. Většina připomíná průsvitné medúzy a plují ovzduším. Mají malou hustotu a prostupují skalami i sebou navzájem. Umíme libovolně měnit tvar a velikost a využíváme toho při čerpání síly.“

„Hledám Třetí Uzel, víš o čem mluvím?“

„Nevím jistě. Otec mi zařídil velké vzdělání v magii i vědomostech, takže vím, co je Amber a znám slavná jména z vaší rodiny, ale nevím, co myslíš Třetím Uzlem.“

„Je Pevnost čtyř světů a je Tragolithová jeskyně, to jsou dva Uzly. Již několik let, od té doby, co mi vyšel teoretický odhad polohy Třetího Uzu ho hledám. Mapoval jsem Stín, sledoval velké bouře, ale bezvýsledně.“

„Už ti rozumím lépe. V této situaci ale chápeš, že ti nejsem příliš ku pomoci. Ráda bych se odsud dostala a ujala se spolu se svými bratry spravedlivé vlády,“ odmlčela se a v jejím hlase se objevila prosba, „když mi pomůžeš se odsud dostat, ukážu ti Ivoritovou skálu i Džiny a budeš moci zjistit, jestli's našel, co hledáš.“

Cornelius se zamyslel. *To zní jako rozumná nabídka. Jenže pak se budu muset spolehnout na její slovo.* Vyrušil ho její hlas.

„Jak ses sem vlastně dostal?“

„To je složité. Prakticky jsem ověřoval své teorie. Víš co jsou Trumfy?“

„Ano, i my jich užíváme.“

„Zjistil jsem, že Trumfy jsou jenom jedním využitím síly, která má širší působnost. Není ve vesmíru jen volně visící zákon, že když namaluješ obraz a provedeš příslušné magické abrakadabra, tak se obraz změní na trumf. To je jen jeden z důsledků čehosi obecnějšího. Trumfový obraz je spojením dvou věcí, které k sobě patří. Existují ale složitější spoje, ale o to zajímavější a pevnější. Je *coniunctio officialis*, tedy tradiční symbol, kdy třeba jednorožec symbolizuje Amber a je *coniunctio interna*, spojení nečekané, asociativní, niterné, nelogické, ale o to průraznější, které spojuje věci zdánlivě nesouvislé. Nebo souvislé jen pro někoho. Tímto způsobem jsem sem přišel já.

Sledoval jsem lorda Corwina a to jak v bdění, tak i ve spánku. Věděl jsem, že Corwin mne zavede na místo, které hledám. Skrze klasické trumfy se kontaktovat nenechá, tak jsem zkoušel kontakt asociací. Nedařilo se mi to. Kontakt mi klouzal pod tlakem mé mysli vždy do stran. Rozhodl jsem se méně tlačit a po chvíli pekelné jízdy jsem šel pomalu a stíny měnil sleduje Strom asociací. Nakonec mne to ale zmohlo a usnul jsem. Moje vědomí ale pokračovalo v hledací činnosti a já dál cestoval světem spánku. Ve spánku jsou možné věci, které v bdění nejdou. Některé nepřekonatelné překážky se rozplynou. Ve snu je vědomí rozostřeno a zároveň soustředěno. A cesta asociací je tam velmi jednoduchá.

Tam jsem teprve pochopil, který niterný spoj mne dovede za Corwinem. Ve snu byl totiž Corwin havran. Po probuzení tady v cele mi všechno došlo. Je to opravdu asi jen můj osobní trumfový symbol. *Corvus* totiž znamená v mé rodné řeči „havran“ a *corwinus* znamená „havraní“.

Nakonec se podařilo ve spánku to, co se nepovedlo za bdění - bez pomoci trumfových karet, jen silou asociací, jsem se přenesl daleko skrz Stín až sem. Ve snovém světě se odehrávalo něco, co mělo svůj odpovídající adekvát v realitě.“

Džinja přikývla:

„Myslíš, že bys mohl použít to, co jsi vyzkoumal k tomu, abys nás osvobodil?“

„Právě o tom přemítám. Je jasné, že přinejhorším můžeme utéct pomocí trumfů, ale pak nevím, jestli se dokážu zas vrátit. Cesta Stromem asociací je bezpečnější a dovede nás k cíli. Já ale nevím kam vlastně mám jít. Pokud je Ivoritová skála archetyp, možná bych ji mohl vydolovat z podvědomí, ale nevím...“

Džinja usedla vedle něj na podlahu.

„Musíme vymyslet něco rychle. Brzy tudy půjde stráž a kdyby tě tu uviděli, vznikly by jen problémy.“

Cornelius přemýšlel:

„Co je zač ten Ráhula? Jakou mocí disponuje?“

„Je to schopný mág a má na své straně skupinu silných Džinů, kteří jsou mu loajální za to, že jim dává napít nejsladší energie přímo z Ivoritové skály. Nás ostatní z královského rodu, kteří bychom ho snad mohli ohrozit, drží daleko od ivoritu, abychom nikdy nezískali sílu na čarování. Každopádně si musíš dát pozor na jeho osobní gardu. Jsou to zlí Džinové, kteří se dokážou rozředit tak, že vypadají jako vzduch. Můžeš je potom vdechnout, nebo prostě prolnou póry tvého těla a pak, když se umístí ke všem podstatným orgánům náhle zbytní a roztrhají tě na kusy.“

„Existuje proti tomu nějaká obrana?“ zeptal se zamračeně Cornelius.

„Pokud vím tak žádná jednoduchá,“ řekla Džinja, „Trumfy ani jiné síly tě neochrání, protože se nejedná o magický útok. Mohla bych na tebe seslat nějaké obranné kouzlo, ale to nebude silné, protože již nějaký ten pátek hladovím a také tě to trochu zviditelní.“

„Počkej chvíli,“ řekl Cornelius a upadl do zamyšlení. Po drahé chvíli řekl váhavě:

„Říkala jsi, že oni dokážou prolínat ostatní hmotou. Ty jsi také z jejich rodu. Dokážeš to také. Chci se zeptat - existuje nějaká hranice, kdy už prolnout nejde? Například, když už bys v nějaké stěně stála, může do ní vstoupit někdo další?“

„Sleduji, kam míříš. Tvoje myšlenka zní docela přitažlivě.“

Cornelius se usmál, *zdá se, že se to vyvíjí dobře.*

„Dokážeš tedy do mně vstoupit?“

„Ano, ale budu přesahovat.“

„Co to znamená?“

„Teď, v tuto chvíli vážím sto kilogramů. Když se změním ve svou obvyklou podobu, budu mít hustotu stejnou jako ty a budu měřit dva a půl metru. Když se změním v podobu dost řídkou, abych mohla čerpat magii, nebo prolínat jiné, budu měřit v průměru okolo šesti metrů. Abych se stala průsvitnou, musela bych se roztáhnout až na dvacet metrů. A to už dlouho hladovím. Už chápeš?“

„Dobrá. Čím víc se ale zahustíš, tím menší budou mít nepřátelé šanci do mně vniknout.“

„Pak je tu ještě jedna potíž,“ zarděla se trochu Džinja, „normálně se totiž dvě bytosti neprolínají. Mezi námi se považuje prolnutí za velmi intimní záležitost.“

„Já nemám vaše smysly. Nemusíš se obávat, že toho budu nějak zneužívat. Nejspíš nebudu mít žádné příjemné pocity, které by nás mohly rozrušovat.“

„Jenže, co když budu rozrušená já? Nezapomeň, že já jsem svoje smysly neztratila.“

„Nevím, jestli tomu rozumím správně, ale asi je to spíš hodně psychická záležitost - myslím ty pocity - a jelikož mne neznáš, nemusíš se nechat vyvádět z míry?“

„Ale co když se mi líbíš?“

No vida! ozval se v Corneliovi jeho osobní Eros.

Bud' zticha! odpověděl mu Cornelius.

„Pak to musíme zkusit. Jinou možnost nemáme.“

„Opravdu?“ zeptala se Džinská čarodějka.

„Vypadá to tak.“

„To je dobře,“ zasmála se rozpustile.

„Možná bychom měli nacvičit to prolnutí ještě než se pustíme do akce. Také by nám to mohlo pomoci skrýt se před tím strážcem,“ navrhnul Cornelius.

Džinja přikývla a přistoupila k němu.

„Není to nějaká mechanická věc. Nejdřív se musíme nějak naladit.“

Jejich ruce se setkaly. Chvíli se mezi nimi drželo zvláštní napětí. Pak k sobě přistoupili ještě blíž. Objali se.

Chvíli už trvalo pevné objetí, když Cornelius ucítil, jak se mu Džinja pod rukama mění. Její kůže se stávala měkčí a hebkou. Pomalu do něj vplývala. Otírala se o každý kousek jeho těla. Cornelius se zachvěl blahem.

Jestli mně teď zabije, pomyslel si, tak to bude příjemná smrt.

„Všechno slyším,“ zaslechl špitnutí v uchu.

Zasmáli se dvojhlasně.

„Dokážeš se trochu zvětšit, abys mně překryla, až přijde ten stážce?“

„Klidně. Můžu ti i udělat druhý nebo třetí pár rukou.“

„Výborně. Možná až budu škrtit Rá Hulovu druhou nebo třetí hlavu, tak se to bude hodit.“

Za několik okamžiků přišel strážce na kontrolu. Cornelius vypadající jako Džinja přesvědčivě zahrál záchvat a trochu si pohrál s myslí vojáka.

Strážce odemkl mříž a zanedlouho ležel mrtev na podlaze cely.

„Teď ještě toho Rá hulu,“ prohlásil sebejistě Cornelius.

„Budeme stát proti Rá Hulovi a jeho vojsku sami, nebo máš nějaké spojence?“

„Tři nejmocnější magové jsou mí dva bratři a já. Za námi stojí všechna stará Džinská aristokracie. Což jsou opět většinou magové. Pokud se nám podaří osvobodit bratry, pomohou nám získat síly, abychom se nemuseli zabývat Rá Hulovými poskoky.“

„Dobře. Myslím, že to je dobrý plán. Vyrazíme hledat bratry.“

„Zůstanu raději v tobě.“

„Raději ano.“

Ticho.

„Ehm. Asi je to nepodstatné, ale jmenuji se Cornelius.“

„Já se jmenuji Rawílla. Jsem ráda, že jsem tě potkala.“

Cornelius s Rawíllou pak prohledali kobky a v nejhlubším místě komplexu našli začarovanými mřížemi Džinského prince Zohara. I přes to, že byl vyhladovělý, zmučený a zesláblý, vypadal Zohar impozantně. Štíhlé svalnaté tělo bylo sytě zlaté a oči ve zlaté tváři měkce hnědé. Bílé kudrnaté vlasy byly zastřiženy nakrátko. I ve své lidské podobě měřil dva metry na výšku.

Mříže, jejichž magie zadržela každého troufalého Džina nebyly pro Cornelia velkou překážkou. Při konstrukci nikdo nepočítal s přítomností Ambeřana.

Když vešli do cely, Rawílla vystoupila z Cornelia a vrhla se do bratrovy náruče. Džin jí jemně objal a zvedl zrak ke Corneliovi.

„Vidím, že jsi sehnala pomoc. To je dobře.“

Rawílla ustoupila a představila oba muže:

„Toto je Cornelius, syn Ambeřu. A toto je Zohar, můj starší bratr a právoplatný nástupce trůnu na Ivoritové skále.“

Zraky dvou představených se protnuly a přeskočilo porozumění. Zohar byl spolehlivý a věděl, co je věrnost.

„Jsem rád, že můžeme spolupracovat,“ přikývl bez úsměvu Zohar.

„Nevím proč, ale mám pocit, že se už dlouho známe,“ pravil Cornelius.

„To se stává,“ pokrčil rameny Džin, „sice málo, ale stává.“

„Jistě jsi měl v cele spoustu času promýšlet, co teď. Bude nejlepší se řídit tvým plánem.“

„Vysvobod'te bratříčka, já zatím seženu věrné.“

Cornelius staven zas s Rawíllou v jednu bytost kráčel chodbami. Navedeni radami Zoharovými vyhnuli se strážím a našli celu s druhým bratrem - Rasúlem. Rawílla mu po cestě vysvětlovala hierarchii Džinů.

„Džin je, kromě označení celé naší rasy, také označení střední vývojové větve. Mezi bytostmi živícími se magií a jinými nehmotnými energiemi je mnoho druhů. Od úplných bakterií až po polobohy - ifríty. Všichni jsme společného původu a jsme roztroušeni napříč stíny u všech zdrojů magie. Mimo oblast ozařovanou Ivoritovou skalou žije však jen mizivé procento.“

Stejně jako lidé využíváme našich jednodušších příbuzných. Stejně jako vy pěstujete obilí a chováte krávy, my paseme nebeská stáda planktonu těch nejmenších Džinů. Chováme také jakýsi dobytek z něhož získáváme akumulovanou energii, nebo nějaký její užitečný derivát. Kromě těchto primitivních Džinů existují i takoví, kteří mají sílu i rozum srovnatelný s lidským. Ty nazýváme *džiny*. Primitivnější jsou *neriové* a *džánnové* jsou zas mocnější. Většina aristokracie ale patří k ještě vyšším vrstvám - k *dívům* a *máridům*. Nejmocnější jsou *ifríti*. Jejich počet je velmi malý a obvykle je znám. V současnosti žije jen pět ifrítů: Zohar, já - Rawílla, Rasúl, Ráhula a Santal.“

„Co je zač ten Santal?“

„Velmi mocný mág. Přísně neutrální. Ovládá většinu magických Cest a nikdo ho nedokáže zadržet, když chce někam proniknout. Jeho moci se vyrovná snad jen Zohar.“

Dorazili k cele.

Nedalo se to minout. Vstup uzavíraly masivní začarované dveře, které byly ještě pro jistotu zpevněny ocelovými traverzami a slušným závalem kamenných bloků. I tak stála poblíž četa po zuby ozbrojených Džinů.

Cornelius se stáhl do stínů.

„Pozor,“ šeptla mu Rawílla do ucha, „to jsou džánnové z Ráhuovy osobní gardy.“

„Tvůj mladší bratr je nějak vyvádí z míry nebo co?“ otázal se šeptem Cornelius, „proč mám ten pocit, že už několik podobných závalů předtím prorazil?“

Rawílla se tiše zasmála. Vlastně jen Corneliem otrásl její potlačený smích.

„Rasúl je největší silák mezi Džiny a je velmi prchlivý, umíněný a navíc miluje volnost otevřených prostorů. Chápeš, že taková kombinace vlastností uzavřená proti své vůli v malé kamenné cele s prohuštěnými stěnami podrobí jakékoliv dveře zatěžkávací zkoušce.“

„Dobrá,“ Cornelius pohlédl na džánny, „uvidíme, co zmůže Ambeřan proti chumlu améb.“

Přiblížil se co nejvíce skryt ve stínech a pak zaútočil.

Nepřipravené protivníky porcoval mečem a rychle se probil k zátarasu.

Někteří džánnové se začali ihned rozplývat a doráželi na něj, ale s překvapením se setkali pouze s druhým a třetím párem rukou.

Jakmile zjistili, že protivník je nadobyčej hustý, začali se stahovat. Cornelius se odvrátil a jal se odstraňovat zátaras. Zdvíhal balvany a vrhal je po útočnicích.

Zanedlouho se ozval z cely strašlivý řev a dveře se otráslly. Cornelius zrychlil tempo.

Propracoval se ke dveřím šermuje jednou rukou a strhl jednu z traverz.

„Bratříčku! To jsem já - Rawílla! Rozbij dveře!“ vzduch se rozechvěl jasným hlasem ifríat Rawíilly.

Ozvala se strašlivá rána a ocelové dveře zazvonily.

„Vem si meč a braň mě!“ křikl Cornelius na Rawíllu a jedné z rukou, které trčely z jeho zad, podal svůj meč a obrátil se čelem ke dveřím. Zapřel se a strhl druhou traverzu.

Dveře zaskřípaly a rozlétly se na kousíčky. V otvoru, který po nich zbyl, stanul mohutný ifrít s bronzovou kůží. Měl masivní široká ramena a býčí šíji. Holá usmívající se hlava vypadala jen jako další sval na těle prince Rasúla.

Ifrít vrhl hladový pohled na džánny a skočil.

Nikdo nepřežil.

Cornelius se díval.

„Máš dobrý styl, příteli, jenom snad nemusíš dál porcovat někoho, kdo už je v podstatě mrtvý,“ poradil Rasúlovi, který trhal zbytky džánnů na stále menší a menší kousíčky.

„Já vím, ale to je přece to největší potěšení - takové koření, které nesmí chybět,“ zašklebil se svalnatý Džin.

Rawílla se přivítala i s mladším bratrem a všichni pak společně vyrazili na místo srazu. Bylo poblíž Ivoritové skály a Zohar v čele mágů toho využil k načerpání síly.

Zohar stál v kruhu vznešených dívů a máridů oděn ve splývavý bílý šat a projednával strategii s Rawíllou a Corneliem.

„Jsem rád, že nás osvobodil Ambeřan, Corneli,“ říkal zrovna Zohar, „pokud potáhneme proti nepříteli s tebou, budeš nás moci ochraňovat proti bytostem tvého řádu. Mám totiž podezření, že Ráhula svou moc nenabyl jen tak. Někáký mocný mág, anebo pán z Amberu by mohl stát za ním.“

Cornelius se rozhlédl po okolí. Stáli v bělostném vzdušném chrámu, který ale jevil známky sešlosti a neudržování. Některé mramorové sloupy ležely padlé na podlaze sálu a střechu už dávno vzal čas.

„Jak se dostaneme k Ivoritové skále?“ otázal se pak.

„Poletíme. - Pohled!“ zvolal zlatý ifríti a ukázal na nebe. V dálce na obloze směrem k východu a straně půlnoci se vznášel na obloze prazvláštní bílý měsíc, „vypadá jako planeta, ale ve skutečnosti není příliš daleko. V průměru má necelých třicet mil.“

„Ten nápor energie a hustota ve vzduchu je skutečně původem od té skály?“

„Energie ano, ale tíže vzduchu je způsobena nezměrným mořem Džinů, kteří se koupou v té energii a zaplňují prostor.“

„Nemohou nám nic udělat? Vždyť mají schopnost nás roztrhat na kusy.“

„Mezi Džiny vládla vždycky až příliš velká anarchie. Kdybychom se dokázali sjednotit, málokdo by nás mohl přemoci, ale takhle nás vyvede z míry i takový demagog jako Ráhula. Nemusíš si dělat starosti, tito neriové, kteří obývají zdejší ovzduší, nejsou pod přímou kontrolou tyрана a dokonce jsou tak apatičtí, že mu nepodají zprávu o naší přítomnosti.“

„Že by byl Ráhula tak nepřipravený?“

„Je připravený - posílá patroly. Jenomže my dokážeme rozeznat jeho rychle letící posly a magicky se zaštitíme.“

„Dobrá, ale čím dřív vyrazíme, tím víc ho vyvedeme z míry,“ uzavřel debatu Cornelius.

Jakmile bylo vojsko připraveno, začali se Džinové měnit z lidských podob do řidčích stavů.

Cornelius si všiml, že nejobvyklejší barva pleti Džinů v lidské podobě je modrá. Kovové barvy měli jen mocní divové a tři královští ifríti: bronzový silák Rasúl, stříbrná kouzelnice Rawílla a zlatý vznešený mág Zohar. Většina se proměnila v létavé formy - obří duhové bubliny, ohnivé ptáky a mlžnaté sféry a začali stoupat k nebi.

Tři ifříští sourozenci, kteří se předtím ze slušnosti k Ambeřanovi zahustili až na lidský rozměr, začali změnou své velikosti. V okamžiku narostli do výše padesáti sáhů, aniž by viditelně ztratili na pevnosti. Pak se roztáhli do stran a jejich rozměr se náhle zdvojnásobil až ztratili lidskou podobu. Cornelius zalapal po dechu.

Pak vyrazili. Rasúl v podobě bouřkového mraku zmítaného blesky a Zohar v podobě zlatého draka s rozpětím dvě stě sáhů. Rawílla jako bílý kupovitý mráček obklopila Cornelia a nadzdvihla ho na svůj vršek.

„Vznášel ses někdy na obláčku na nebi?“ zasmála se mu do tváře studená sprška mlhy.

„Vždycky jsem chtěl vyzkoušet, jaké je to být bohem,“ Cornelius pohlédl z mraku dolů na vzdalující se zem.

„Teď máš možnost si vyzkoušet, jaké je to být Džinem!“ odpověděla pyšně Rawílla a zrychlila tak, že ve chvílce dostihla zlatého draka v čele vojska.

Bílá skála se blížila a z jejího povrchu se zvedaly roje nepřátelských Džinů.

Tři ifríti si jich ale nevšímalí a nezmenšenou rychlostí obléтали nebeský ostrov zleva. Z vojáků nepřítelů ti menší se před jejich hněvem rozprchli jak hejno ryb a ti větší byli smetení na stranu. Kdo se dostal na jistou kritickou vzdálenost k Rasúlovi, dostal ránu bleskem.

Za jejich zády se mezitím srazily armády. Oblohou se zablýsklo a řev srážky přešel v burácení bojových kouzel.

Zohar vydal válečný pokřik. Byl napůl lidský a napůl dračí. Cornelius se zachvěl strachy. Nechtěl by být jeho nepřítelem.

Konečně začali klesat k zemi. Mířili k bělostné věži, která se tyčila uprostřed pevniny. Na jejím vršku byla usazená záře, do níž se nebylo lze podívat. Jako druhé slunce se tam skvěl obří démant.

Náhle se zatmělo. Cestu jim zastoupila ohnivá postava nevídaných rozměrů. Její plameny byly tmavě rudé a pohlcovaly bílé světlo slunce, klenotu i skály. V ruce třímala bič z ohnivých jazyků.

I tři obrovští ifriti královského rodu oproti ní vypadali jako malé satelity.

Bouřkový mrak Rasúl se nerozmýšlel a vrhl se na nepřítele. Roznítit blesky a udeřil jimi na ohnivého obra. Pletenec výbojů se po chvíli změnil v jediný neustávající modravý blesk, kterým trhal ohnivou kůži protivníka. Ráhula strhl blesk na stranu a obrnil se magickou bariérou. Téměř okamžitě také odpověděl útokem. Z jeho rukou vylétly ohnivé řeky a udeřily na Rasúla a Zohara. Rasúl se vzňal a ustoupil, ale Zohar lávu rozptýlil a zaútočil paprskem světla. Napřítelův štít ale neprorazil.

„Ráhula je nabitý energií a my jsme dlouho strádali,“ řekla mu zklamaně uprostřed magického zaklínání Rawílla. Pak ale vypustila připravované kouzlo.

Z bělostného Rawíllina mráčku, na němž stál Cornelius, vylétla modrá sféra a bleskově skočila k Rábulovi. Zarazila se o jeho štít a rozstříkla se do stovky pavučinových úponků, které obemkly velkou část nyní viditelné bariéry. Ve vzduchu zapraskaly magické výboje, jak se síť pokusila rozdrtit obranné pole nepřítele. Pak se stáhly jen na některá místa a ozval se skřípot a třesk, když udělaly ve štítu několik malých otvorů. Tudy začaly dovnitř stříkat ze síťových zámotků proudy vody, které uhasily část Rábulových plamenů. Ifrit zařval, rozpustil štít a odhodil ho i s Rawíllinými pavučinami. Okamžitě vyvolal nový štít, jehož síla byla zjevná už podle toho, že byl vidět i bez kontaktu s útočícím kouzlem.

Ráhula obrátil svou pozornost na nevinně se tvářící bílý mráček, který mu to způsobil. Napráhl ruce a z jeho dlaní vylétl hořící kus skály.

Cornelius byl naštěstí připravený. Již nějakou dobu si v hlavě procházel vizi Vzoru a jí teď magický útok odrazil. Pak sám zaútočil.

Příplul s Rawíllou až k Rábulovým štítům a rozložil je Vzorem. Tyran zařval vzteky a pokusil se štít obnovit.

Neúspěšně.

Pak na Rábulu zaútočili svorně oba ifritští bratři. Ráhula sice metal blesky a ohnivé koule, ale většinu jich rozpustil Corneliův Vzor. Bojoval tedy bičem, ale bez štítů a kouzel byl o dost slabší.

Rawílla s Corneliem ho obepluli ze třetí strany, aby nemohl utéci a zaútočili.

Ponořili se až do ohnivé stěny Rábulova těla a Cornelius přetínal jeho řídké šlachy svým amberským mečem. Bránili se Vzorem a Rawíllinými štíty.

Ráhula vzdoroval dlouho, neboť byl magií napitý jak klíště, ale nakonec ležel poražený u nohou vítězů a prosil o odpuštění. Byl scvrklý na lidskou velikost a plazil se po zemi jako had.

„O tom, jak zemřeš, bude rozhodnuto na Radě,“ odpověděl bez zadostiučinění v hlase Zohar. I v triumfu byl vážný.

Ráhula, umrtven a magicky spoután, byl dopraven do vzdáleného sklepení. Tři ifriti a Cornelius stáli na rovině před Věží.

„Rawílla mi řekla, žeš prý po něčem pátral, když ses objevil v kobkách,“ otázal se konstatováním Zohar.

„Myslím, že jsem to našel,“ odpověděl Cornelius a mrknul na Rawíllu.

Opodál stojící Rasúl si v předstíraném zděšení skryl tvář do dlaní a otrásl se smíchem. Zohar udržel kamennou tvář.

„Vaše skála je jedním z Uzlů,“ pokračoval už vážně Ambeřan, „i když leží poněkud jinde, než jsem čekal. Hledal jsem ji dlouhá léta a teď bych ji chtěl náležitě prozkoumat. Můžete mi říct něco bližšího, abych měl představu, co mám čekat? Například, co je vlastně tato věž a ten kámen, co v ní září? Kam vedou jeskyně, jejichž otvory se tu objevují?“

Usedli a Zohar se ujal slova, začal však odjinud:

„Je od tebe šlechetné, že nepřipomínáš svoje zásluhy při osvobozování. My si je ale budeme pamatovat. Jestliže je naše skála jedním z Uzlů a tedy důležité místo v celém vesmíru, musíme se obávat. Její moc bude totiž přitahovat mocné z Amberu a Chaosu a nám hrozí, že budeme stále vyháněni a pod cizí nadvládou. Jak jsi sám viděl, i velmi mocný ifrít, jako byl Ráhula, nakonec tvému amberskému Vzoru neodolá a tak nám nezbude, než se každému nově přichozímu velmožovi s touto mocí podřídit.

Ale to my nechceme. Jak jsi řekl, obýváme jeden z velkých Uzlů a možná se necítíme jako obyčejní obyvatelé stínů. Jsme mocnými mágy a někteří z nás ovládají Trumfy. Nechceme být dobyt看em v dojírně některého bezcitného cizince.

Rada dlouho rozvažovala všechny možnosti a nakonec jsme došli k jistému závěru. Chceme tě, Cornelie, požádat, zdali bys nebyl ochoten být naším ochráncem a velvyslancem na Amberu. Jsme ochotni ti postoupit mnoho za cenu jistoty, že budeme mít na své straně někoho z mocného domu Amberu. Někoho, komu jsme navíc nakloněni za jeho ochotu a statečnost při osvobozování. Někomu, kdo nás už beztak dlouho hledá a má snad zájem, abychom nepadli do rukou někoho cizího.“

Cornelius pokývl hlavou a opět proběhl pohled srozumění mezi ním a Zoharem.

„Samozřejmě nechceme slyšet tvoje rozhodnutí ihned,“ potvrdil svůj pohled slovy zlatý ifrít, „prohlédni si zatím okolí a rozmysli se. K tomu, na co se ptáš, ti můžu říct toto: Hornina jménem ivorit velice zesiluje a dodává energii pro veškerou magii i Trumfy. Tvůj Vzor byl také silnější, ale ne o tolik. Věřím, že posiluje i jiné vesmírné síly, ale co víme, tak na prostředky Chaosu odpovídá spíše nevlídně. Celá Věž je jen nadzemním vyústěním píšťal obřích Varhan, které se nacházejí pár desítek metrů pod povrchem. Nikdo z Džinů se neodvážá na ně hrát. Prý pracují s látkou Stínu, ale nevíme jak. Jeskyně ve skále jsou povětšinou obydlím mocných dívů a máridů, protože v nich se čerpá nejvíc síly. O krystalu na vrcholu věže nevíme nic, než že září s různými efekty skrze denní doby a že vydává ze sebe mnoho čisté magie v podobě světla. Na plošině věže, nad kterou se krystal vznáší, je shromaždiště Rady.“

Cornelius se prozatím rozloučil se Zoharem a spolu s Rawíllou se vydal prozkoumat nitro bílé skály.

První, co našel, byly Varhany. Už proto, že je hledal.

Zabíraly celou jednu jeskyni. Uprostřed stalagnátů varhanních píšťal se leskla jezírka brilliantově čisté vody a ze stěn trčely krystalické drůzy kláves a tlačítek. Z šerých koutů blikala magická světélka indikátorů skrze safírové trubice vodní sekvence Varhan. Uprostřed jeskyně byla hlavní posloupnost - věžire různobarevných krystalických kláves uspořádané v ladném několikapatrovém půlkruhu okolo křišťálového otočného křesla.

„Myslím, že budu potřebovat druhý nebo třetí pár rukou,“ zašeptal do ticha v jeskyni Cornelius k Rawílle.

Přešel opatrně ke křeslu a usedl do něj. Hodinu jen seděl a přemýšlel. Pak natáhl ruku a stiskl velký zelený krystal po své pravé ruce. Jeskyně se rozvibrovala tichým akordem. Ten pomalu utíchal, ale ve vzduchu už nebylo to ticho, jako předtím. Varhany se probudily. Corneliovi to stačilo. *Manipuluje Stín, splétá kouzla a posouvá nás v prostoru.* Ucítíl všechny tři efekty.

Opatrně sáhl na jednu ze sytě zelených kláves přímo před sebou. Jeskyni zaburácel jediný čistý tón. Jeho síla byla strašlivá. Cornelius se zhroutil na podlahu a chvíli bezvládně ležel. Nemohl se zdvihnout kvůli hlubokému pohnutí. Ležel přitisknutý na podlaze, která se ještě chvíli zachvívala tím tónem a odpočíval. Pak vstal a lehce se potáčeje přešel k Rawílle. Byla v bezvědomí.

Vzal ji do náruče, zapotácel se a upadl. Zapomněl, jak je těžká.

Asi za hodinu vystoupali oba z podzemí. Očekával je Zohar.

„Co se stalo?“ zeptal se ostražitě.

„Zdá se, že na ty varhany budu potřebovat řidičák,“ zasmál se Cornelius.

Zohar s Rawíllou se zatvářili nechápavě.

„Možná spíš zbrojní pas,“ dodal ještě více zmateným Džinům.

Rawílla se usmála: „Co takhle *thari*?“

„Zjistil jsem, že Ivoritová skála je kus od místa, kde by měla být. Proto jsem ji nemohl najít. Výsledný vektor hledání nemířil totiž ani na skálu, ani na správné místo, ale úplně vedle. Někdo si asi hrál s Varhanami a posunul ji přes blízké Stíny.“

„Takže chceš skálu umístit zpět?“

„Ano, ale bez použití Varhan. Zatím si na to netroufám. Sám vás povedu Stínem.“

„A jak najdeš to správné místo,“ otázala se Rawílla.

„Sám nevím přesně,“ zamračil se Cornelius. Vtom zašuměla vzduchem křídla a na nedaleké skále přistál havran.

„Tohle mluví za vše,“ poznamenala Rawílla a zamávala havranovi.

Za několik dní byli sehnáni všichni Džinové a vydali se na cestu.

Celé pokolení Džinů se největší silou opřelo do levitujícího skaliska a to se pomalu, ale jistě, dalo do pohybu. Prvních několik hodin se sice zdálo, že stojí, ale nakonec byl let zřetelný. Cornelius jel na Rawíllině mráčku s havranem na rameni a měnil Stíny.

Obloha ztmavla až získala temně modrotyrkysovou barvu a hvězdy se rozzářily. Krajina pod nimi se zazelenala, pahorkatiny obrostly hustými lesy a skály zbělely.

Zář hvězd se ještě zostřila a krajina pod nimi ztmavla. Objevily se bažiny a mlhy. Náhle vyšlo slunce. Ač zářivé, nedokázalo přebít záři nejjasnějších hvězd, které se udržely i přes poledne.

„Už se blížíme, zpomalte, ať to stihneme, skála má velkou setrvačnost,“ zavolal na Zohara Cornelius.

Pluli dál. Den přešel v noc a bažiny se změnilly zas v lesy. Krajina se očistila od přílišné vlhkosti a vystoupily místy bílé skály. Husté lesy se vypínaly k hvězdnaté obloze a vzdáleně připomínaly Ardenský hvozd. Palouky a pole zářily nočním kvítím a u říček si hrály víly a zářivými duchy a světluškami. Cornelius se spokojeně usmál.

Všechno šlo hladce, až na to, že skála vůbec nezpomalovala, ba naopak. Nějaká moc jí ještě urychlovala. Džini vydávali ohromnou energii a zabírali magií i silou, ale nemohli tomu zabránit. Za chvíli spatřili cíl. Uprostřed zelené malebné krajiny se náhle zdvihl pás hor. Nebyl příliš vysoký, ale jeho svahy byly strmé. Skála sama nabrala výšku, aby je přeplula. Cornelius poručil Džinům, aby se přestali namáhat.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se ho mlžnatý obličej Rawíilly.

„Asi ano. Skála byla možná zachycena nějakým spádem. Kromě toho tady havran se tváří docela klidně,“ řekl Cornelius a uhladil černému ptáku peří, „vid’?“

Ač je to nemožné, zdálo se, jako by se havran pousmál.

Přelétli skály a před nimi se otevřel výhled do nitra oblasti obkroužené pásem hor. U horských svahů začínaly zas lesy a pahorkatina, které však uprostřed planiny končily. Zde zela pravidelná kruhová propast zšíří snad padesáti mil. Její okraje byly čisté a rovné, vedla do nezbadatelné hlubiny zahalené temnotou. V samém středu díry v rovině okolní krajiny se vznášel zářivý útvar. Zdál se maličký v těch nezměrných prostorách, ale emanoval okolo sebe silou, kterou cítili Džinové i Cornelius.

„Vzor?“ zašeptal Ambeřan.

„Uzel,“ odpověděl mu havran.

„To znamená více nebo méně?“
 „V jakém smyslu?“
 „Ve smyslu moci,“ řekl ponuře Cornelius.
 „Ve smyslu moci nemůže být něco více než Vzor. To bys měl vědět.“
 „V jakém smyslu je tento Uzel více než Vzor?“
 „Jak už jeho jméno napovídá je Uzlem. To jest věc, ve které se spojuje několik jiných věcí dohromady. Z toho plyne jeho moc.“
 „Je to jeden ze Tří?“
 „Víš to. Nemusíš se ptát.“
 „Pak mám jen jeden ze tří.“
 „Nebud' neustále nespokojený s tím, co máš, Corneliu. Každý Uzel je výjimečný, stejně jako každý z principů. S tímto Uzlem dokážeš věci, co nikdo s jiným.“
 „Ale jiný zas s jiným dokáže věci, které já s tímto nedovedu.“
 „Jsi nebezpečný, víš o tom? Není důležité co máš, ale jak s tím dokážeš zacházet. Nepotřebuješ ovládat všechny síly světa, abys dokázal, co potřebuješ. Hrdinské činy jsou proto hrdinské, že jsou vyrostlé z mála a nečekaně. Cvič rozum a pochopení věcí, ne magickou moc.“
 „Rozumím.“
 „Kromě toho, snad tě potěší, že Uzly zdědily částečně jednu vlastnost Stínů a to tendenci silít, když tam přebývá někdo opravdový a stará se o ně. Pečuj a vyroste mocnost.“
 „To už skýtá jisté naděje.“
 „Budeš muset na sobě ještě hodně pracovat. Bohužel mocichtivost je společná tvé mateřské kultuře i otcovskému Amberu, ale máš v sobě dobré jádro. Ještě jsem tě neodepsal,“ řekl havran a odlétl.

Skála dorazila nad střed propasti a zastavila se. Pak začala klesat. Džinové kolem ní vyplašeně poletovali jako včely kolem roje.

Klesání se zpomalovalo, jak se přibližovala k rovině okolní krajiny. Nakonec už téměř stála, zpoloviny nad krajinou a zpoloviny ponořena v propasti. Varhany vydaly jeden mohutný akord, který dolehl až k vzdáleným horám a v ozvěnách se vracel. Přistáli.

Skály se rozzářily dvojnásobným jasnem a Varhany hrály sotva slyšitelnou melodii. Vzduch se naplnil zvláštní vůní a vlnami magie. A tak už zůstalo.

Cornelius se nechal vynést až na vrchol věže a spustil se dolů nejtlustší varhanní píšťalou. Nesla ho Rawílla.

„Jenom doufám, že si nezačnou broukat víc nahlas,“ zaševelila opatrně ifriat.

Po nějaké době minuli střední oblast, kde jsou magické proudy usměrňovány ve Varhanní jeskyni a klesali dál. Píšťala se tu zužovala a podivně se kroutila. Ve stěnách byly vlnky a otvůrky. Nakonec spatřili záři na dně tunelu. Propadli do prazvláštního prostoru.

Ve stropě jeskyně byly otvory, kterými začínaly píšťaly, ale jeskyně sama už nebyla z bílého kamene podobného mramoru. V jejím středu se na plošině tvořené čistou energií vznášel Uzel. Některá jeho ramena připomínala Corneliovi známé části Vzoru, jiné části se líně pohybovaly a kroutily, jako úponky rostliny při zrychleném růstu, jinde byl zase obrazec přerušen černou linkou Zlomu. Vyzařovala z něho energie téměř hmatatelné povahy. Cornelius už nepotřeboval být nesen Rawíllou, protože samotné prostředí ho nadnášelo.

V jisté vzdálenosti od Uzlu se energie srážela a ukládala v podobě čirých krystalů. Tyto obří drůzy se zas ve větší vzdálenosti zakalovaly a volně přecházely v mléčně bílé krystaly ivoritu na stěnách této širé prostoty.

Cornelius v údivu a pochopení strnul s otevřenými ústy a do očí se mu z té nádherly vehnaly slzy.

Havran mě podezřívá zbytečně, říká Cornelius svým vnitřním hlasem, já vím, co je krása a umím milovat. A moc je jen slabý průvodce velkých věcí. Nemohu propadnout zlu, protože se umím zastavit a umím se divit. Kdo tohle neumí, spí. Je potřeba ho probudit. Zabít je špatné. Ambežané jsou hlupáci, protože tohle nechápou. Zajímají je pořád jen takové pitomosti jako trůny a vraždy. Neumí se zastavit. Je potřeba, aby s nimi někdo zatřásl a probudil je a donutil se zamyslet, kdo vlastně jsou, co vlastně chtějí.

Chvilka zrychleného pochopení pominula, ale pocit sjednocení s věcmi nikoliv. Cornelius přistoupil k Uzlu.

„Nebudu se tě snažit teď procházet. Nic se nemá uspěchat a každá věc má svůj čas. Chtivec nakonec zjistí, že celou dobu honil jen svůj stín a nejpomalejší stařík ho předběhne na závodech. Nejde o cíl, ale o cestu. Hlad po moci člověka zotročuje. Přijdu až nastane vhodná doba. Zatím hezky sviť.“

Pak opustili Komnatu Kořene a vypluli na povrch.

Džinská šlechta obstoupila Cornelia a ptala se na jeho plány.

„Vidím veliké město,“ pravil jim, „jehož sláva hvězd se dotýká.“

Jejich tváře naplnil údiv a očekávání. Ticho, které nastalo, než promluvil zas Cornelius, naplňovala jen tichounká hudba Varhan.

„Město bude živoucím archetypem. Bude bílým zářivým městem magie a poznání jako je Sairis. Bude skrytým městem naděje jako je Gondolin. Bude městem vysokých věží a mostů a můstků. Zářivé zahrady, galerie a podloubí se budou pnout podél věží až k té nejvyšší - Věži Světla, která už stojí. Kořeny tohoto města budou vyrůstat z magického Uzlu, který je výjimečný, protože v sobě jako jediný z Uzlů nemá temnotu a chaos. Je čistým synem Vzoru a Yggdrasilu a bude trvat, dokud potrvá kosmos, ve kterém žijeme.“

Město bude ohrazeno vysokými nedobytnými hradbami a k jeho čtyřem branám povedou čtyři magické mosty, které se budou klenout přes Propast Nevědomí, v níž naše město bude kořenit. Z této propasti vyzvednu tekutý kov zvaný iridium a z něho a z kamene ivoritu postavíme zdi města, které se bude jmenovat Irivor, podle prvků, z nichž povstalo.“

Džinové se uklonili až k zemi. Neklaněli se Corneliovi, ale řeči, kterou proslovil.

„Opásám tuto zemi magickou hradbou, kterou nepronikne nikdo bez mého svolení a svázu město se světem jen tajnými branami. A pozvu draky a mágy jiných světů, aby obohatili naše vědění a tak porosteme k nebi stejně jako strom Yggdrasil, který se neviditelně pne přes všechny světy.“

A pak byl postaven Irivor, město Světelného Stromu a tisíce dalších jmen a stavitelé zemdlenež odpočívali po dlouhé roky, protože síla, kterou do něj přelili, byla veliká.

Cornelius se pak obrátil zástupu a pravil:

„Iamqwe opus exegi, qvod nec Iowis ira nec ignis
nec poterit ferrum nec edax abolere wetustas.“¹

...a nikdo mu nerozuměl.

* * *

O pár let později stál Cornelius před zrcadlem ve své komnatě na Amberu a studoval svůj obraz. *Tak, šediny, ty by byly, teď ještě zapracovat na tom úsměvu.*

¹ Dokončil jsem dílo, které ani Jovův hněv, ani oheň, ani meč, ani hltavá staroba nezničí. (v originále: Ovidius, závěr „Metamorfóz“)